

Hayal

– GürhanGürses · 11 Ekim 2012

Bir adam ayrıldı sevdiğinden bir akşam vakti. Mevsim sonbahardı, yapraklar altından bir sayfa gibi toprağın üzerinde boylu boyunca uzanıyordu. Gözleri ufka dalıyordu adamın, telaşlı bir karınca geçiyordu yanında, hafif bir rüzgâr okşuyordu saçlarını, yere değen yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Adam hiçbirini görmüyor ve duymuyordu.

Ay bulutların ardına gizlenmişti, etraf karanlıktı.

Çakal sesleri geliyordu insanların yaşadığı yerlerden.

Yalan sesleri geliyordu insanların yaşadığı yerlerden.

Gözyaşı seli geliyordu insanların yaşadığı yerlerden.

Nale ve efgan sesi geliyordu insanların yaşadığı yerlerden.

Adam hüznüydü; gözleri ezgindi, hali bezgindi.

Adam kim bilir kaç kez intiharı düşünmüştü?

Kaç kez kaçmayı kurgulamıştı?

Yapamamıştı ama!

Adam kadına şunları yazdı mesaj olarak: "Sadece kırgınım ve kızgınım sana. Kızgın ve kırgınım." Sözleri yaşlı gözleri taşılıydı sanki. Anlam ters yüz oluyordu bu anlatıda çünkü bu aşkta da anlam yüz kere ters oluyordu.

"Uzun gecelerde hayaline sığındığım, varlığıyla mesut olduğum yokluğuyla harap olduğum kadın! Sadece üzgünüm ve küskünüm sana. Başka bir şey yok inan, kırılmışlığım düzelse de izi kalacak bir ömür boyu. Küsmüşlüğü bitse de buruk bir yanı olacak ömrüme değen. Canıma değen yanı oldu bu aşkın, içime işleyen, acıtan kalbimi... Kanıma dokunan yanı oldu bu aşkın, ritmimi bozan, yolumu kesen."

Adam kadına şunları yazmaya devam etti sabırla, tane tane... Etraf zifırıydı, kalbi karalıydı, gözü yaralıydı. Gönlü alınmıştı aşkı satılmıştı.

Adam devam etti:

" O kadar tesir ediyor ki canım deyişin. Sen canım dediğin an canımı unutup sana koşuyordum. O kadar tesir ediyordun bana. Kalkıp yaşayışım geliyordu seni! İçesim geliyordu lıkır lıkır! İşler tıkrır mı tıkrırındaydı." Sözlerini kesti, gözlerini çekti hayalinden. Kelimeleri kınına soktu hafızasının. Kaç saat sonra söze başladı yine:

"Canım seni çekti şimdi, taze bir simit ister gibi, deminde bir çay içer gibi! Sorayım halini dedim kapını çalan postacı gibi! Ne bahtiyarlık postacıya oysa! Yüzünü gören tek ben olaydım. Ne bedbahtlık bana!" Adamın sözleri kaydı, gözleri yitti. Yer değiştirdi aklıyla gönlü. Gönlü aklına aktı, akli gönlüne! Gönlü aklını ele geçirdi, akli mahkûm oldu gönül elinde.

"Senin var olduğunu bildiğim bir dünyada yaşamak güzel be sevgili her ne kadar aramızda mesafe olsa da! Bitmez bu sevda katıyen, bitse bu yazı olmazdı." dedi usulca, güzelce, tatlıca. Ah zavallı adam, biçare âşık, zamane Mecnun! Karasına, kurusuna aldırmadan bir kadının peşinde divane olduğun, viraneye döndüğün yetmez mi? Kendini heder ettiğin, beter ettiğin kafı gelmez mi?

Duymaz olmuştu kulakları başka ismi. Varsa yoksa onun adıydı işittiği. Herkese sağırdı bir tek ona değildi. Bir komutan edasıyla aldı söz kamçısını eline, şaklattı kaç bin kere. Yürek titredi, göz korktu, can uçtu.

"Sen ülkesinde kalabilmek ve seni fethedebilmek için her söz, her cümle yazılabilir. Bunu seni işgal etme olarak gör sevgili! Ruhuna hitap etmek, kalbini fethetmek istiyorum." Diye şaklatmıştı söz kamçısını.

Bu aşk, bu hasret, bu vuslat adamı perişan eylemişti.

Bu gözyaşı, bu feryat, bu fıgan adamı talan eylemişti.

Aşk sazını eline aşk sözünü diline almıştı.

Yakabildiği kadar yakıyordu yüreği, tuz basıyordu yaraya, buz basıyordu kanayan yere.

"İçimde dev sevgi dalgaları var sen sahiline vurmak isteyen! Daha çok bil, hep bil, en fazla bil işte! Durmadan bil acıkır ve susar gibi bil, bil de bil ey yâr!" Bilmesini istiyordu halini çok uzaklarda olan yârin! Halini görmesini istiyordu çok uzaklarda olan vefasızın!

Sana sözüm şu ki diye bağlıyordu mesajını: "Varsan varım yoksan yokum. Bir dava adamı gibidir sana sadakatim."

Bir adam ayrıldı sevdiğinden bir akşam vakti. Mevsim sonbahardı, yapraklar altından bir sayfa gibi toprağın üzerinde boylu boyunca uzanıyordu. Ufka doğru son sürat koşuyordu.

Önde bir kadın hayali vardı sanki ardında bizimkinin son sürat hali...